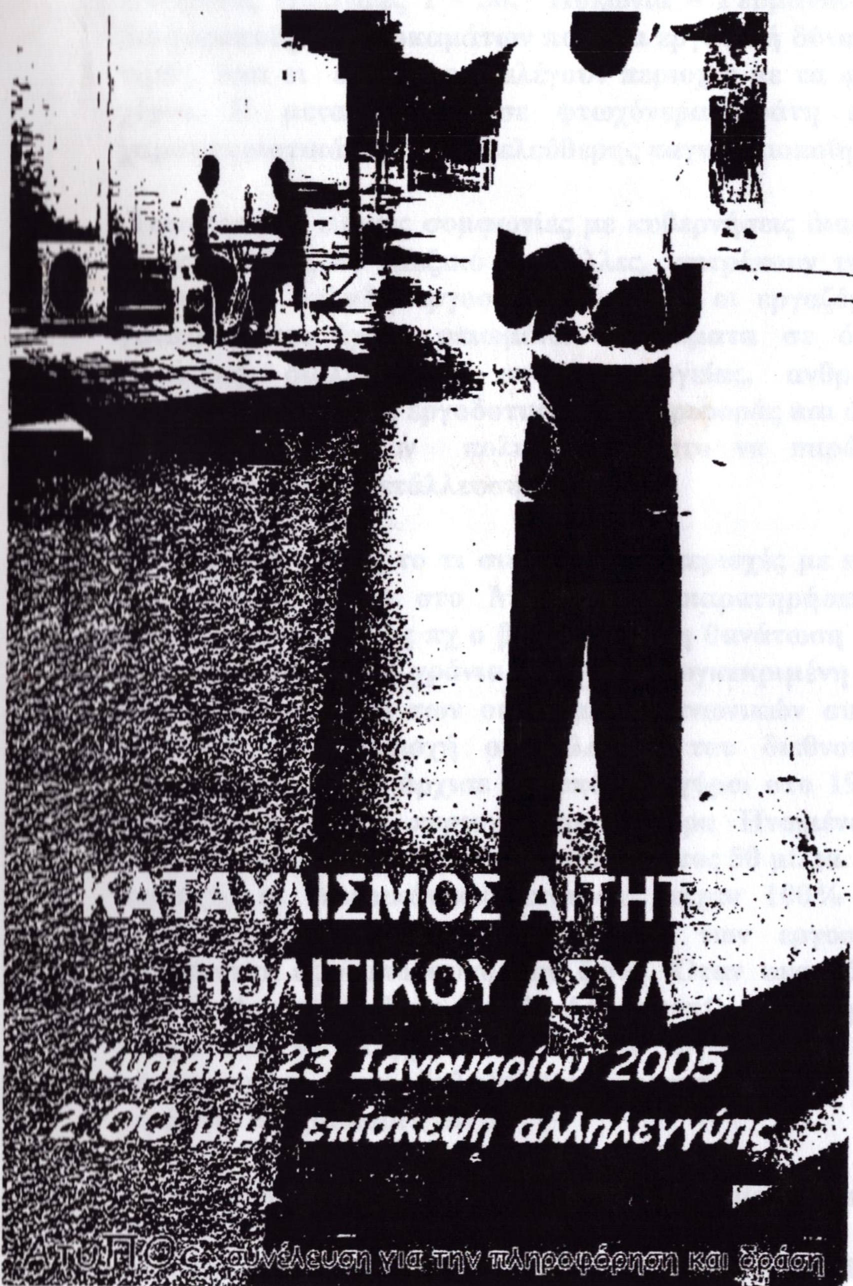
Μετανάστευση

Μετανάστευση του Κεφαλαίου

Το παγκόσμιο οικονομικό καθεστώς επιτρέπει την μετανάστευση του κεφαλαίου αλλά όχι των εργαζομένων, έτσι αυτό κυκλοφορεί ανενόχλητο και επισκέπτεται ανθρώπους στις πιο απόμακρες γωνιές της γης, υποτάσσοντάς τους στους κανόνες των πολυεθνικών εταιρειών, δηλαδή στη μεγιστοποίηση του κέρδους σχεδόν χωρίς ανταλλάγματα, μόνο και μόνο την διατήρηση τους ως εργατική δύναμη.

Οι πολυεθνικές εταιρείες βολεύονται με την ύπαρξη εθνικών κρατών με διαφορετικούς μισθούς (Ινδονησία και Σιγκαπούρη 1 –289, Μεξικό - Ηνωμένες Πολιτείες 1 - 50, Πολωνία – Γερμανία 1 – 10). Αυτή η διαφοροποίηση μεροκαμάτων παρέχει εργατική δύναμη σε διαφορετικές τιμές, έτσι οι εταιρείες διαλέγουν περιοχές με τα φτηνότερα εργατικά χέρια. Η μετακίνηση σε φτωχότερα κράτη είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Ταυτόχρονα, ειδικές συμφωνίες με κυβερνήσεις διαφορετικών κρατών, όπως η Κίνα, το Μεξικό και άλλες, επιτρέπουν την δημιουργία των sweatshops δηλαδή εργοστασίων όπου οι εργαζόμενοι είναι κυρίως γυναίκες και έχουν μειωμένα δικαιώματα σε ότι αφορά ωράρια εργασίας, διαλείμματα, συνθήκες υγείας, ανθρώπινης υποδομής, ποιότητας εργασίας, εργοδοτικής συμπεριφοράς και άλλα, μεγαλώνοντας τα δικαιώματα των πολυεθνικών στο να παράγουν προϊόντα σε καθεστώς υπερεκμετάλλευσης.

Αν κοιτάξει κανείς το τι συμβαίνει σε περιοχές με sweatshops όπως το Maguiladora Strip στο Μεξικό, θα παρατηρήσει μια απαράδεχτη ποιότητα ζωής, όπως πχ ο βιασμός και η θανάτωση 450 γυναικών μέσα στα τελευταία δέκα χρόνια μόνο στη συγκεκριμένη περιοχή, που είναι σαφώς αποτέλεσμα των οικονομικο-κοινωνικών συνθηκών που έχουν επιβάλει στην περιοχή οι κολοσσοί του διεθνούς κεφαλαίου. Το Maguiladora Strip άρχισε να υπάρχει γύρω στο 1965 και όπως είναι σήμερα, είναι μια περιοχή στα σύνορα Ηνωμένων Πολιτειών και Μεξικού, μέσα στο Μεξικό, και έχει πλάτος 50 μίλια. Σ' αυτή λοιπόν την περιοχή, οι Αμερικάνικες εταιρείες είχαν 100% του ελέγχου των εργοστασίων και 50% του ελέγχου των εργοστασίων τα οποία βρίσκονταν έξω από αυτή την ζώνη. Όταν υπογράφτηκε το NAFTA (North American Free Trade Agreement), οι Αμερικάνικες εταιρείες μπορούσαν να ελέγχουν 100% των εργοστασίων και έξω από την συγκεκριμένη ζώνη, δηλαδή έχουν μετατρέψει όλο το Μεξικό σε ένα τεράστιο Maguiladora Strip.

Ταυτόχρονα, οι πολυεθνικές διαθέτουν sweatshops σε 800 διαφορετικά μέρη του κόσμου όπου εργοδοτούν 30 εκατομμύρια ανθρώπους κυρίως γυναίκες με μισθούς στα 2-4 δολάρια την ημέρα. Τα 20 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν σ' αυτό το εργοστασιακό καθεστώς είναι στην Κίνα, εξού και τα φτηνά ρούχα που αγοράζουμε από εκεί.

Μετανάστευση της Εργασίας

Υπολογίζεται ότι υπάρχουν 2 δισεκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως οι οποίοι οπωσδήποτε θέλουν να φύγουν από τις άθλιες συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν, έτσι οι μετανάστευση γίνεται ένα παγκόσμιο κίνημα, ένα κινούμενο προλεταριάτο, το οποίο αμφισβητεί το παγκόσμιο καθεστώς κατανομής πλούτου. Μάλλον γι αυτό τον λόγο άρχισαν να υπάρχουν παγκόσμιες αστυνομίες οι οποίες θέλουν να ελέγξουν την μετανάστευση. Η ΙΟΜ (Διεθνής Οργάνωση για τη Μετανάστευση) π.χ. εμποδίζει την μετανάστευση εκεί όπου δεν υπάρχει ζήτηση για εργατικά χέρια ενώ ταυτόχρονα διαχειρίζεται την εισροή μεταναστών πάνω σε εποχιακή βάση εκεί όπου κάποιες εταιρείες επιθυμούν να χρησιμοποιήσουν φτηνό εργατικό δυναμικό από τρίτες χώρες.

Ταυτόχρονα με την συμμετοχή διαφόρων κυβερνήσεων όπως αυτές των ισχυρών της Ευρώπης στρατικοποιούν τα σύνορα, ξοδεύοντας αμύθητα ποσά με συνοριοφύλακες και υψηλής τεχνολογίας εξοπλισμό για την επισήμανση ανθρώπων οι οποίοι γυρεύουν μια καλύτερη ζωή. Επίσης δημιουργούν χώρους έξω από τα Ευρωπαϊκά σύνορα για να διαχειριστούν την μετανάστευση μακριά από τα δικά τους εδάφη με την συνεργασία βέβαια τοπικών κυβερνήσεων. Αυτή επομένως η παγκόσμια αστυνομία βοηθά στο να υπάρχουν οι διαφορετικές ζώνες με τα συγκεκριμένα εργασιακά καθεστώτα και είναι σαφές ότι εξυπηρετούν απευθείας τους κολοσσούς του κεφαλαίου.

Είναι δε πιθανό στα γραφεία των πολυεθνικών εταιρειών και των κυβερνήσεων των βιομηχανικών χωρών να υπάρχει μια συνολική εικόνα για την παγκόσμια εργατική τάξη, δηλαδή για το που βρίσκεται γεωγραφικά, συνειδησιακά, οργανωτικά και πως κινείται. Υπάρχει επίσης μια έντονη τάση στις βιομηχανικές χώρες για την διεύρυνση του ονομαζόμενου πρεκαριάτου, δηλαδή εργαζομένων με ευκαιριακή απασχόληση, χωρίς τα παραδοσιακά δικαιώματα τα οποία σε κάποια άλλη εποχή θεωρούνταν δεδομένα. Έχουμε δηλαδή φτηνή εργασία που δεν ανήκει αναγκαστικά στην ρυθμισμένη μετανάστευση που προωθούν οι αναπτυγμένες χώρες. Φαίνεται δηλαδή ότι υπάρχει μια γενική επίθεση του κεφαλαίου εναντίον της εργασίας, με μια γενική προσπάθεια να μεγαλώσουν τις ευάλωτες ομάδες που βρίσκονται μέσα στην εργατική τάξη και η σύγκρουση κεφαλαίου και εργασίας να αποκτά σύνθετες διαστάσεις. Μπορείς να παρατηρήσεις π.χ. ομάδες προνομιούχων εργαζομένων των οποίων τα συνδικάτα εξυπηρετούν τα μέλη τους, γυρίζοντας τις πλάτες σε ποιο ευάλωτες ομάδες, χαρακτηριστικό το οποίο υπάρχει αρκετά στο Κυπριακό σκηνικό.

Οι πιο πάνω είναι παράγοντες θα έλεγα, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όταν μιλάμε για μια άλλη κοινωνία όπου η εργατική τάξη παγκοσμίως θα μπορεί να χειραφετηθεί, καταργώντας το ιδιοκτησιακό καθεστώς της αστικής τάξης και την ιεραρχική δομή σε όλους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

Χ.Α.

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί εισήγηση του δικτύου Noborder στο πλαίσιο του Εναλλακτικού Κοινωνικού Φόρουμ, «Beyond ESF» του Λονδίνου (2004).

NO BORDER NO NATION NO DEPORTATION

«Η ελευθερία μετακίνησης και εγκατάστασης είναι βασικές ανθρώπινες ανάγκες. Η μετανάστευση είναι γεγονός, η αυτονομία της δεν θα μπορούσε και δεν μπορεί να περιοριστεί, όπως θα ήθελαν τα κράτη και οι διεθνείς οργανισμοί. Η μετανάστευση είναι συνέπεια της οικονομικής εκμετάλλευσης, της πολιτικής καταπίεσης και του πολέμου, αλλά επίσης και του νόμιμου δικαιώματος των ανθρώπων να βρουν καλύτερες οι διαφορετικές συνθήκες ζωής. Η ελευθερία κίνησης για τον καθένα πρέπει να γίνει πραγματικότητα για την οποία πρέπει να αγωνιστούμε με κάθε απαραίτητο μέσο.» (από το κάλεσμα το Δικτύου noborder για το noborder camp στο Στρασβούργο το 2002)

Συνοριακά καθεστώτα και η αυτονομία της μετανάστευσης.

Η μεταφορά «Ευρώπη φρούριο» δεν συλλαμβάνει τα πραγματικά χαρακτηριστικά των συνόρων της ΕΕ και δεν αντανακλά τους αγώνες των μεταναστών και των αιτούντων άσυλο που αγωνίζονται ενάντια στα νομικά, πολιτικά, κοινωνικά και φυλετικά σύνορα που επηρεάζουν την καθημερινή ζωή τους. Ο κυρίαρχος λόγος για τη μετανάστευση έχει από καιρό απομακρυνθεί από τον ερμητικό αποκλεισμό της εθνικής αγοράς εργασίας προς ένα όσο το δυνατόν αποτελεσματικό φιλτράρισμα της ακριβούς και μόνο περιστασιακά απαιτούμενης εργατικής δύναμης. Αυτή η αλλαγή μοντέλου αλλάζει θεμελιωδώς τον ειδικό ρόλο και τη λειτουργία των συνόρων: όπως και σε πολλούς άλλους τομείς, οι δικτυακές τεχνολογίες αντικαθιστούν τις προηγουμένως κοινές και πραγματικά μπανάλ μεθόδους της έκδοσης βίζας και ελέγχου του προσώπου. Τα σύνορα έπαψαν να είναι υλικές γραμμές οχύρωσης,οι οποίες διακρίνονται καθαρά από το αγκαθωτό σύρμα ή τις χάι-τεκ συσκευές παρακολούθησης. Το συνοριακό καθεστώς, το οποίο ακόμα υποβαθμίζεται από την καλοπροαίρετη μεταφορά «Ευρώπη φρούριο», γίνεται πανταχού παρόν. Κάτω από την πίεση της αυξανόμενης κινητικότητας και ενόψει της αυτονομίας της μετανάστευσης, η σχεδίαση των συνόρων γίνεται σε μη πραγματικό πλαίσιο και ο καταπιεστικός χαρακτήρας του είναι πια μετά δυσκολίας γενικεύσιμος (generalisable) : θα μπορούσε να συμβεί εδώ όπως και εκεί, για αυτόν ή εκείνον τον λόγο, και με μια σειρά διαφορετικών συνεπειών. Τα σύνορα αναδιπλώνονται και μετατοπίζονται προς τα μέσα και προς τα έξω, προωθούνται σε ασφαλή τρίτα κράτη και επεκτείνονται στην ενδοχώρα. Οι έλεγχοι έχουν από καιρό σταματήσει να περιορίζονται στα εθνικά κράτη αλλά καλύπτουν τις κυκλοφοριακές διασταυρώσεις των μητροπόλεων και δια-περιφερειακές διαδρομές στον ίδιο βαθμό που καλύπτουν ημιδημόσιες ή μη δημόσιες σφαίρες – με πιο εμφανή τον χώρο εργασίας.

Η ρητορική της σφράγισης των συνόρων εναντία στους παράνομους μετανάστες και τους απατεώνες αιτούντες άσυλο υποκρύπτει τις πολιτικές και ηθικές ευθύνες για την υλοποίηση μέτρων συνοριακού ελέγχου, τα οποία έχουν προκαλέσει τον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων στην προσπάθειά τους να περάσουν τα σύνορα της ΕΕ. Την ίδια στιγμή, η ρητορική αυτή ιεραρχεί το δικαίωμα των ανθρώπων για μετακίνηση επισκιάζοντας την πραγματικότητα της ζωής τους τόσο στις χώρες καταγωγής όσο και στις χώρες φιλοξενίας. Πιστεύουμε ότι προκειμένου να ενισχυθεί η μεταναστευτική πάλη είναι βασικό να αναγνωρίσουμε σε ποιο βαθμό τα σύνορα της Ευρώπης παράγουν τα αποτελέσματά τους μέσα και έξω από το έδαφος της ΕΕ και να αγωνιστούμε ενάντια σε εθνικά και υπερεθνικά σύνορα όπου και αν βρίσκονται.

Ήδη η Europol εκτιμά ότι κάθε χρόνο περίπου 500.000 άνθρωποι καταφέρνουν να διασχίσουν τα σύνορα της Ευρώπης του Σένγκεν παράνομα. Οι μετανάστες κατακτούν την Ευρώπη Φρούριο με την υποστήριξη των δικτύων και των κοινοτήτων τους αλλά και των επαγγελματιών λαθρεμπόρων. Δεν υπάρχει αμφιβολία: πολλοί μετανάστες αποτυγχάνουν να διασχίσουν αυτά τα άκρα όρια, τα οποία συνεχώς μετακινούνται νότια και ανατολικά. Νιώθουν απόλυτη απόγνωση στο Κίεβο και την Ταγγέρη, πεθαίνουν από ασφυξία σε κοντέϊνερ ή πνίγονται στη Μεσόγειο. «Κολλάνε στο δρόμο» ('stuck on the road') στην κυριολεξία. Γίνονται τα θύματα του σκληρού καθεστώτος των συνόρων, το οποίο υπάρχει σε όλη την Ευρώπη. Παρόλα αυτά, η αυτονομία της μετανάστευσης δεν μπορεί να σταματήσει. Ακόμα και ο Αντόνια Βιτορίνο, επίτροπος της ΕΕ, αναγνωρίζει ότι «η πάλη ενάντια στην παράνομη μετανάστευση» δεν μπορεί να κερδηθεί από τις αρχές. Το συμπέρασμα του Βιτορίνο είναι να ελεγχθεί ότι δεν μπορεί να εμποδιστεί. Η συνοριακή και μεταναστευτική διαχείριση είναι οι νέες μαγικές λέξεις στη 'σύγχρονη' μεταναστευτική πολιτική. Το κλειδί είναι να συνδυαστεί ο αποκλεισμός και η απέλαση των 'ανεπιθύμητων' με την ελεγχόμενη στρατολόγηση και επιλογή των 'επιθυμητών'. Αλλά όλος ο εξευρωπαϊσμός των πολιτικών ασύλου και μετανάστευσης, η παγκοσμιοποίηση των συνοριακών καθεστώτων μέσω της διεύρυνσης της ΕΕ και μέσω υπερεθνικών υπηρεσιών (όπως εκτίθεται περιληπτικά στη συνέχεια) δεν πρέπει να ειδωθεί ως μια αποκλεισμένη και αυτοδύναμη (selfdynamic) καπιταλιστική παρέμβαση. Είναι περισσότερο μια αντίδραση στο μεταναστευτικό κίνημα, το οποίο ποτέ δεν μπορούσε πια να σταματηθεί ή να ελεγχθεί σε ένα εθνικό ή δυτικοευρωπαϊκό πλαίσιο. Οι τρέχουσες καθημερινές πρακτικές και εναλλασσόμενες τακτικές της υπονόμευσης του νέου συστήματος ελέγχου αμφισβητούν ξανα και ξανά το συνοριακό καθεστώς, το κίνημα της μετανάστευσης και το συνοριακό καθεστώς βρίσκονται σε συνεχή ανταγωνισμό.

*Η μετανάστευση είναι ένα κοινωνικό κίνημα αυτοδιάθεσης και όχι απλώς μια παράπλευρη απώλεια του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η πολιτική εξουσία της ομαδικής εξόδου (exodus) και της άρνησης υποσκάπτει την κυριαρχία τόσο των εθνικών κρατών όσο και των νέων παγκόσμιων καθεστώτων υπερ-εκμετάλλευσης. Ως παγκοσμιοποίηση από τα κάτω, τα μεταναστευτικά

κινήματα αποτελούν παγκόσμια αντίσταση ενάντια σε παλιές και νέες οικονομίες και στους τρόπους αποκλεισμού, καταπίεσης, διαίρεσης,διαχωρισμού, περιορισμού και διαλογής που αυτές διαθέτουν.*

Από τα ευρωπαϊκά συνοριακά καθεστώτα και την Διεύρυνση της ΕΕ…

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες, τα ευρωπαϊκά σύνορα άλλαξαν ριζικά. Η υπογραφή των συμφωνιών Σένγκεν, η ενσωμάτωσή τους στη Συνθήκη του Άμστερνταμ μέσω της δημιουργίας ενός χώρου 'ελευθερίας ασφάλειας και δικαιοσύνης και η διαδικασία διεύρυνσης προκάλεσαν δομικές αλλαγές στα καθεστώτα συνοριακού ελέγχου. Η κοινή υπόθεση ότι οι έλεγχοι επανατοποθετήθηκαν από τα εθνικά σύνορα στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ είναι μόνο μερικά σωστή. Επιφανειακά, η κατάργηση των εσωτερικών συνόρων δημιούργησε ένα κοινό χώρο κυκλοφορίας όπου ένα διευρυμένο σύνολο υποκειμένων μπορούσε να απολαύσει μια υπερεθνική ελευθερία μετακίνησης. Σε ένα βαθύτερο επίπεδο όμως, η αμοιβαία ευθύνη, που υπαινίσσεται η κοινοτικοποιημένη ('communitarized') σύλληψη των συνόρων, μετασχημάτισε κάθε εσωτερικό και εξωτερικό σύνορο σε σύνορο που ανήκει σε κάθε κράτος – μέλος. Με άλλα λόγια, μέσω της δημιουργίας ολοκληρωμένων μηχανισμών ελέγχου, όπως τα συστήματα βίζας SIS, Eurodac και Schengen, τα σύνορα μετασχηματίστηκαν σε μηχανισμούς που διαχέουν τη διαχείριση της κίνησης των ανθρώπων, οι οποίοι άρχισαν να παράγουν τα αποτελέσματά τους πολύ πριν εδαφική οριοθέτηση της ΕΕ και ακολουθούν τα άτομα μέσα στα κράτη μέλη της.

Η διεύρυνση της ΕΕ – το πρώτο κύμα της οποίας ολοκληρώθηκε την πρωτομαγιά του 2004 με την ένταξη 10 νέων κρατών – φέρνει στο φως την βαθιά αμφιθυμία της διαδικασίας επανατοποθέτησης των συνόρων, η οποία παράγει μια αυξανόμενη εξωτερικοποίηση (externalization) της διαχείρισης της κίνησης των ανθρώπων. Τα υπό ένταξη κράτη έπρεπε να υλοποιήσουν πλήρως το κοινοτικό μοντέλο των πολιτικών μετανάστευσή και ασύλου ως όρο για την ένταξή τους στην ένωση, παρά το γεγονός ότι δεν συμμετείχαν στις διαπραγματεύσεις και στη διαδικασία λήψης απόφασης. Προκειμένου να επωφεληθούν από την εξαίρεση βίζας για τους πολίτες τους, οι υποψήφιες χώρες έπρεπε να εφαρμόσουν μέτρα για να εμποδίσουν την διακίνηση παράνομων μεταναστών από το έδαφός τους, να εγγυηθούν την επανεισαγωγή μεταναστών που επιστρέφονται από τα κράτη – μέλη και να εφαρμόσουν προοδευτικά ένα σκληρότερο σύστημα ρυθμίσεων για βίζα, η βάση του οποίου έχει ήδη δημιουργηθεί στο πλαίσιο του Σένγκεν. Επιπροσθέτως, Το σύστημα που δημιουργήθηκε από την Σύμβαση του Δουβλίνου για να εμποδίσει τις επαναλαμβανόμενες αιτήσεις από πρόσφυγες προερχόμενους από χώρες που θεωρούνται 'ασφαλείς' ανάγκασε τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης να φορτωθούν ένα μεγάλο μέρος προσφύγων που προσπάθησαν να μπουν στα κράτη μέλη δια ξηράς.

Ο 'εξευρωπαϊσμός' της νομοθεσίας των νέων κρατών – μελών και των υποψήφιων χωρών προϋπέθετε την εισαγωγή νομικών θεσμών, όπως ο

διοικητικός περιορισμός των αλλοδαπών, διεύρυνε τις προϋποθέσεις για την απέλαση των ξένων και ενδυνάμωσε τους μηχανισμούς υλοποίησης μέσω της κατασκευής φρουρούμενων κέντρων για μετανάστες και αιτούντες άσυλο. Τα ευρωπαϊκά εξωτερικά σύνορα διατηρούν και ενισχύουν τα αμυντικά τους εργαλεία του παλιού 'σιδηρού παραπετάσματος', τα οποία, μέσω των προγραμμάτων PHARE, θα επανατοποθετηθούν κατά μήκος των ανατολικών συνόρων: οχυρωμένοι πύργοι ελέγχου σχεδιάζονται να χτιστούν κάθε 15 με 20 χιλιόμετρα, ο καθένας εξοπλισμένος με τα πιο προηγμένα και ακριβά ηλεκτρονικά και οπτικά συμπράγκαλα.

Διαφοροποιημένα από τα συμβατικά γεωπολιτικά σύνορα, τα νέα ευρωπαϊκά εξωτερικά σύνορα δεν έχουν οχυρώσεις για την απειλή στρατιωτικής εισβολής. Αντίθετα, το νέο συνοριακό καθεστώς αποτελεί μια κοινωνιο-τεχνολογική επίθεση στην άτυπη διασυνοριακή οικονομία και στην διέλευση μεταναστών. Τα επίσημα κείμενα και ο δημόσιος λόγος δικαιολογούν την οχύρωση των ευρωπαϊκών συνόρων με την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης και την κατάχρηση των αιτήσεων ασύλου. Παρόλα αυτά, η σκλήρυνση των μεταναστευτικών πολιτικών και των πολιτικών ασύλου μπορεί επίσης να ειδωθεί ως παράγοντας που οδηγεί στην μαζική 'παρανομοποίηση' πρακτικών. Στην περίπτωση του διασυνοριακού εμπορίου και της διέλευσης μεταναστών, νέες απαιτήσεις για την έκδοση βίζας σημαίνουν ότι πρακτικές πληθυσμών που παλαιότερα θεωρούνταν νόμιμες τώρα έχουν γίνει παράνομες. Μετά την κατάρρευση του 'σιδηρού παραπετάσματος' ένα νέο παραπέτασμα από βίζες εισόδου και διοικητικές διαδικασίες έχει ορθωθεί με σκοπό να περιορίσει την είσοδο όχι μόνο στα κράτη μέλη αλλά και στις υποψήφιες χώρες και τις γειτονικές χώρες, ματαιώνοντας την υπόσχεση για ελευθερία μετακίνησης η οποία μόλις πρόσφατα αποκτήθηκε. Επιπροσθέτως, η 'παρανομοποίηση' των πρακτικών ανταποκρίνεται στην 'παρανομοποίηση' της εργασίας των μεταναστών. Στην πραγματικότητα, η εισαγωγή του μοντέλου της ΕΕ στις μεταναστευτικές πολιτικές των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης αποκλείει την ελεύθερη πρόσβαση των μεταναστών εργατών στην επίσημη αγορά εργασίας, εκτός αν ήδη κατέχουν βίζα και συμβόλαιο εργασίας.

Μετά την ένταξη, οι πολίτες των νέων κρατών – μελών δεν επωφελούνται αμέσως από την άρση των εσωτερικών συνόρων με βάση το Σένγκεν, αφού οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν ελεύθερα κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, η οποία θα διαρκέσει από δύο έως εφτά χρόνια. Σε αυτή την περίοδο, οι μεταναστευτικές κινήσεις με σκοπό την εργασία θα ρυθμίζονται από εθνικές και κοινοτικές πολιτικές, παρότι μπορούν να συμφωνηθούν διαφορετικοί όροι στη βάση διμερών σχέσεων ανάμεσα σε συγκεκριμένα κράτη – μέλη και υποψήφιες χώρες. Παρόλο που η δυνατότητα της μεγαλύτερης κινητικότητας θεωρείται ως μια από τις ωφέλειες της διεύρυνσης στα μάτια των πληθυσμών των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, η πρόσβαση στην Ευρωπαϊκή ιδιότητα του πολίτη θα συνεχίσει να περιορίζεται ακριβώς σε σχέση με τα δικαιώματα εκείνα που χαρακτηρίζουν το πιο σπουδαίο περιεχόμενό της: την ελευθερία μετακίνησης και εγκατάστασης σε άλλα κράτη μέλη.Παρόλα αυτά, η

εξαίρεση από τη βίζα για τους πολίτες των υποψήφιων χωρών και των νέων κρατών – μελών διευκολύνει την ένταξή τους στην ανεπίσημη αγορά εργασίας και τους εξασφαλίζει προνομιακή θέση σε σχέση με μετανάστες με διαφορετική καταγωγή. Αυτό το σύστημα – το οποίο θα αναπαράγεται σε κάθε φάση διεύρυνσης – ιεραρχεί τους πολίτες της σημερινής και της μελλοντικής Ευρώπης, καθιερώνοντας επίσημα έναν εσωτερικό τρόπο διακυβέρνησης που βασίζεται σε άνισα δικαιώματα.

... μέσω των νέων υπηρεσιών συνοριακού ελέγχου...

Η αυξανόμενη σχετικότητα των συνόρων επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι τα σύνορα γίνονται σιγά-σιγά όλο και πιο αυτόνομα αντικείμενα της Ευρωπαϊκής πολιτικής και από τη δημιουργία μόνιμων κοινοτικών δομών για το συντονισμό ολοκληρωμένων στρατηγικών διαχείρισης συνόρων. Ήδη από τον Μάιο του 2002 η Επιτροπή πρότεινε τη δημιουργία μιας «κοινής μονάδας επαγγελματιών εξωτερικών συνόρων» η οποία εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στο Σχέδιο για τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών της ΕΕ που συμφωνήθηκε τον Ιούνιο του 2002.
Πρόσφατα η Επιτροπή παρουσίασε μια Πρόταση για Κανονισμό του Συμβουλίου προκειμένου να δημιουργηθεί μια Ευρωπαϊκή υπηρεσία για τον επιχειρησιακό συντονισμό των Εξωτερικών Συνόρων. Η Βαρσοβία είναι η πιο πιθανή πόλη να φιλοξενήσει τη νέα υπηρεσία. Λαμβανομένου αυτού υπόψη, η πολωνική κυβέρνηση αύξησε των προϋπολογισμό της Συνοριοφυλακής κατά 20 εκ. Ευρώ.

Καθώς οι αρμοδιότητες της Κοινής Μονάδας σε σχέση με τον στρατηγικό συντονισμό της διαχείρισης συνόρων θα διατηρηθούν, αυτή η νέα υπηρεσία θα αναλάβει τις επιχειρησιακές πλευρές, οι οποίες έως τώρα είχαν αφεθεί στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Για παράδειγμα, η Υπηρεσία θα είναι υπεύθυνη «του συντονισμού και της οργάνωσης επιχειρήσεων επαναπροώθησης των Κρατών Μελών, καθώς και της αναγνώρισης των καλών πρακτικών στην απόκτηση ταξιδιωτικών εγγράφων και στην απομάκρυνση υπηκόων τρίτης χώρας από το έδαφος των Κρατών Μελών». Η Επιτροπή δικαιολογεί τις επιπλέον αρμοδιότητες της υπηρεσίας με την πρόφαση ότι στα περισσότερα κράτη μέλη τέτοια καθήκοντα «εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των αρχών που ελέγχουν τα εξωτερικά σύνορα». Αυτή η επέκταση των αρμοδιοτήτων επιβεβαιώνει, εντούτοις, ότι η διαδικασία της «κοινοτικοποίησης» αλλάζει το αντικείμενο της συνοριακής διαχείρισης: η διαχείριση των εξωτερικών συνόρων δεν περιορίζεται στο να κρατάει απέξω τους ανεπιθύμητους ξένους αλλά συνεχίζει να διοικεί τις θέσεις τους μέσα στη χώρα. Αυτές οι θέσεις δεν είναι στην αποκλειστική διάθεση των αρχών της φιλοξενούσας χώρας αλλά προκύπτουν από τη διασταύρωση εξουσιών που ασκούνται από διαφορετικούς εθνικούς, υπερεθνικούς και υποεθνικούς παράγοντες.

Η Μονάδα και η Υπηρεσία θα είναι επίσης υπεύθυνες για το Πρόγραμμα μέτρων καταπολέμησης της παράνομης μετανάστευσης στα θαλάσσια

σύνορα των κρατών μελών της ΕΕ που συμφωνήθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο το Νοέμβριο του 2003. Προκειμένου να αποφευχθεί ο περιορισμός της πραγματοποίησης ελέγχων στην ανοιχτή θάλασσα από περιπολικά σκάφη διαφορετικής σημαίας – όπως προβλέπεται στη Σύμβαση του Montego Bay για το δίκαιο της θάλασσας – το Πρόγραμμα εισάγει την έννοια του «πραγματικού» θαλάσσιου συνόρου και καθιερώνει ότι η παράνομη μετανάστευση δεν μπορεί να θεωρείται «αβλαβής διέλευση». Με άλλα λόγια, το Πρόγραμμα ανατρέπει την αρχή που έχει καθιερωθεί στο διεθνές δίκαιο και θεωρεί τη διέλευση πλοίων που είναι ύποπτα για μεταφορά παράνομων μεταναστών ως «επιβλαβή για την ειρήνη, την τάξη και την ασφάλεια του παράκτιου κράτους» (αρθρ. 19 της Σύμβασης του Montego Bay), επιφυλάσσοντας σε αυτά τη μεταχείριση που προβλέπεται για τα πλοία που μεταφέρουν όπλα. Σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία του διεθνούς δικαίου, τον Ιούλιο του 2004 οι ιταλικές αρχές δεν επέτρεψαν στο σκάφος Cap Anamur να μπει ειρηνικά στα ιταλικά χωρικά ύδατα, παραβιάζοντας έτσι σοβαρά την υποχρέωση να προσφέρουν βοήθεια σε «οποιοδήποτε πρόσωπο βρεθεί στη θάλασσα σε κίνδυνο να χαθεί» (αρθρ. 98 της Σύμβασης του Montego Bay).

Στο πεδίο των πολιτικών μετανάστευσης και ασύλου, οι επιχειρησιακές υπηρεσίες και οι ομάδες ειδικών πολλαπλασιάζονται εις βάρος της διαφάνειας. Η ανησυχία σχετικά με την έλλειψη δημοκρατικής ευθύνης αναμιγνύεται με την ανησυχία για τον περιορισμένο δικαστικό έλεγχο του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ). Στην πραγματικότητα, διάφορες διατάξεις στις Ευρωπαϊκές Συνθήκες αποκλείουν την αρμοδιότητα του ΔΕΚ όταν «σχετίζεται με την τήρηση του νόμου και της τάξης και τη περιφρούρηση της εσωτερικής ασφάλειας» (Άρθρ. 68 ΙΙ EC), και παρόμοια διάταξη έχει περιληφθεί στο σχέδιο Συντάγματος που παρουσιάστηκε από τη Διάσκεψη (για τη δημιουργία Ευρωπαϊκού Συντάγματος, στμ). Δεδομένης της εθνικής νομοθεσίας που θεωρεί ότι οι μεταναστευτικές πολιτικές και οι πολιτικές ασύλου σχετίζονται αυστηρά με τη τήρηση της «εσωτερικής ασφάλειας» και της «δημόσιας τάξης», τα επιχειρησιακά καθήκοντα που εκτελούνται από τις εθνικές αστυνομικές δυνάμεις και τις διοικητικές υπηρεσίες είναι de facto εκτός του ελέγχου του ΔΕΚ.

Επιπρόσθετα, όλο και συχνότερα οι συνοριακοί έλεγχοι και τα επιχειρησιακά καθήκοντα αναθέτονται σε ιδιωτικές υπηρεσίες. Οι «μεταφορείς», για παράδειγμα, πρέπει να κάνουν αυστηρούς ελέγχους για ξένους χωρίς χαρτιά προκειμένου να αποφύγουν τον κίνδυνο κυρώσεων. Διατάξεις περί «ευθύνης μεταφορέων» περιλαμβάνονται σε όλες της νομοθεσίες των κρατών μελών για τους ξένους, και τώρα εισάγονται στις υπό ένταξη χώρες ώστε να συμπλέουν με τις προδιαγραφές του Σένγκεν. Επίσης, η αρχή σύμφωνα με την οποία το δικαίωμα διαμονής είναι υπό την αίρεση της ύπαρξης σύμβασης εργασίας εκχωρεί στους εργοδότες τεράστιες εξουσίες πάνω στη ζωή των μεταναστών εργαζομένων ιδιωτικοποιώντας το δικαίωμα συμμετοχής στην κοινωνία και την πολιτική κοινότητα.

...προς την Παγκόσμια Διαχείριση της Μετανάστευσης

Ο μετασχηματισμός των συνόρων αντανακλάται στις πολιτικές στρατηγικές για τη διαχείριση των μεταναστευτικών κινήσεων. Η αυξανόμενη «εξωτερικοποίηση» των μέτρων ελέγχου είναι συνεπής με τη νέα στρατηγική που έχει συνοψίσει ο Theo Veekamp – υπάλληλος του υπουργείου δικαιοσύνης της Ολλανδίας – σε ένα φυλλάδιο με τον τίτλο «Ροές Ανθρώπων: Διαχείριση μετανάστευσης σε μια νέα Ευρωπαϊκή Κοινοπολιτεία». Το φυλλάδιο υπογραμμίζει μια αλλαγή: από την προσπάθεια να ελεγχθούν και να εμποδιστούν οι ροές ανθρώπων στην διαχείριση της αυτόνομης τάσης για μετανάστευση με «εποικοδομητικό τρόπο» για τις φιλοξενούσες χώρες. Οι νέες στρατηγικές θα βασιστούν σε ένα διεθνές δίκτυο Ευρωπαϊκών κινητών υπηρεσιών, τοποθετημένων κοντά στις πηγές των μεταναστευτικών ροών. Αυτές οι υπηρεσίες θα αποτελούν ένα είδος ενδιάμεσου σταθμού για τους μετανάστες που σκοπεύουν να έρθουν στην Ευρώπη. Οι αιτούντες άσυλο και το συνακόλουθο καθήκον προστασίας θα γίνονται αντικείμενα διαχείρισης από κέντρα υποδοχής που θα βρίσκονται έξω από την Ευρώπη. Τα ίδια κέντρα θα φιλοξενούν επίδοξους μετανάστες των οποίων τα σχέδια για μετανάστευση θα ανακατευθύνονται από τις αρχές της ΕΕ σύμφωνα με τις ανάγκες των φιλοξενουσών χωρών και τον παγκόσμιο σχεδιασμό για τη διαχείριση της μετανάστευσης, Η βοήθεια θα εξοφλείται μέσω της δουλειάς των μεταναστών και των αιτούντων άσυλο ή θα εξασφαλίζεται ως αντάλλαγμα σε χαμηλότοκα δάνεια. Με άλλα λόγια, τα χρέη, τα οποία αναλαμβάνουν οι μετανάστες και οι αιτούντες προστασία προς τους λεγόμενους δουλεμπόρους ως αντάλλαγμα για να περάσουν στην Ευρώπη, θα τα διαχειρίζονται τώρα οι επίσημες αρχές της ΕΕ. Ως αποτέλεσμα της βύθισης των μεταναστευτικών πλοίων στη Μεσόγειο, πραγματοποιούνται διαπραγματεύσεις από τους υπουργούς Εσωτερικών της Ιταλίας και της Γερμανίας προκειμένου να δημιουργηθούν «γραφεία πληροφοριών» για μετανάστες κατά μήκος της νότιας ακτής της Μεσογείου.

Κίεβο 1998:

Μια ομάδα ειδικών του ΔΟΜ συναντήθηκαν με υψηλά ιστάμενους κυβερνητικούς αξιωματούχους. Δημιουργείται ένα εκτενές «Πρόγραμμα Διαχείρισης της Μετανάστευσης» με την ωμή προτεραιότητα «να ελέγξουν την παράνομη μετανάστευση». Αντίθετα προς τις γειτονικές της προς τα δυτικά χώρες, η Ουκρανία δεν είναι υποψήφια για ένταξη και ως εκ τούτου δεν δεσμεύεται από τις συμφωνίες Σένγκεν. Όμως, η Ευρώπη Φρούριο προς όφελος των Δυτικοευρωπαϊκών χωρών θα πρέπει να αρχίσει από εδώ στο «σημαντικό διαμετακομιστικό σταθμό της λαθραίας διαδρομής των ανθρώπων από την ανατολή». Έτσι, το πρόγραμμα του ΔΟΜ κατευθύνεται εναντίον της διαμετακομιστικής μετανάστευσης σε πολλά επίπεδα: καταγραφή των προσφύγων και μεταναστών, δημιουργία ενός πρώτου στρατοπέδου απέλασης, εκπαίδευση της Ουκρανικής μεθοριακής αστυνομίας στα Αμερικανομεξικάνικα σύνορα, εξοπλισμός ενός πιλοτικού προγράμματος με ασυρμάτους και υπέρυθρη τεχνολογία στο Καρκίβ, στα ρωσικά σύνορα… Οι ειδικοί του ΔΟΜ ήρθαν αντιμέτωποι με ένα πρόβλημα

που τους κατέπληξε. Ανακάλυψαν ότι πάνω από 70% των μεταναστών υπό διαμετακόμιση (transit migrants) είχαν μπει στην Ουκρανία νόμιμα! Ως αποτέλεσμα αυτού, η κυβέρνηση εκπαιδεύτηκε στο να φτιάξει νέους νόμους και πάνω απ' όλα νέους κανόνες για visa. Με οδηγίες από τον ΔΟΜ, η μετανάστευση στην Ουκρανία αρχικά ποινικοποιήθηκε, για να πολεμηθεί ύστερα με όλα τα μέσα, τα οποία έγιναν διαθέσιμα μέσω του ΔΟΜ.

Αλλαγή Σκηνικού: Κίτο, Οκτώβριος 2002

Οι εργαζόμενοι του ΔΟΜ συνοδεύουν την πρώτη ομάδα από νεαρούς εργάτες από το Εκουαδόρ στην πτήση για Μαδρίτη.
Έχουν περάσει από μια διαδικασία επιλογής και θα πρέπει να εγκαταλείψουν τη χώρα ύστερα από ένα χρόνο. Το Μάρτιο του 2002, το γραφείο του ΔΟΜ στην πρωτεύουσα του Εκουαδόρ εγκατέστησε μια βάση δεδομένων, όπου νέοι άντρες και νέες γυναίκες μπορούσαν να κάνουν αίτηση για δουλεία στην Ισπανία. Το 2001 η κυβερνήσεις του Εκουαδόρ και της Ισπανίας συμφώνησαν σε ένα συμβόλαιο και έδωσαν εντολές στον ΔΟΜ για την εφαρμογή του. Οι Ισπανοί εργοδότες χρειαζόντουσαν φτηνά εργατικά χέρια για τα χωράφια, την κατασκευαστική βιομηχανία καθώς και τον νοσηλευτικό τομέα. Με αυτό το πιλοτικό πρόγραμμα δεν θα προσλαμβάνονταν ως συνήθως από τα παράνομη και έτσι ανεξέλεγκτη μετανάστευση. Επιπρόσθετα, παράλληλα με αυτό το πρόγραμμα νόμιμης πρόσληψης, η Ισπανική κυβέρνηση ξεκίνησε επιδρομές πανεθνικής κλίμακας για «παράνομους από το Εκουαδόρ» και απέλασε εκατοντάδες.

Δυο όψεις του ίδιου νομίσματος: Είτε στην Ουκρανία είτε στην Ισπανία/Εκουαδόρ , είτε καταστρέφοντας αεροπορικούς δρόμους είτε βάζοντας τις κυβερνήσεις σημαντικών διαμετακομιστικών χωρών στον μεταναστευτικό έλεγχο, είτε προσλαμβάνοντας εργατικό δυναμικό που να απαντά στις οικονομικές ανάγκες την χωρών προορισμού, δεν είναι σύμπτωση ότι τα προγράμματα του ΔΟΜ κινούνται και στις δύο ατευθύνσεις. Είναι σίγουρα αυτό ο συνδυασμός αποκλεισμού και εκμετάλλευσης, ο παραλληλισμός τους με τη λογική του οχυρού και τον έλεγχο που χαρακτηρίζει τη λεγόμενη μεταναστευτική διαχείριση του ΔΟΜ.

Και το ότι αυτά τα προγράμματα εξυπηρετούν κυρίως τα συμφέροντα των Δυτικοευρωπαϊκών κυβερνήσεων είναι αδιαμφισβήτητο – δεν φαίνεται μόνο στα δύο παραδείγματα που περιγράφηκαν.

ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΟΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Τα κύματα των μεταναστών-προσφύγων που καταφθάνουν στην Κύπρο, δέχονται στυγνή εκμετάλλευση, ταξική, φυλετική και Σεξιστική – όσον αφορά τις γυναίκες – καταπίεση και αποτελούν συνεχή στόχο ρατσιστικών και κατασταλτικών επιθέσεων.

Ένα ποσοστό από αυτούς προωθείται ως φτηνό εργατικό δυναμικό στα γιαπιά και στα χωράφια, για να γίνουν οι σύγχρονοι αναλώσιμοι σκλάβοι που απαιτεί η οικονομική ανάπτυξη, ενώ γυναίκες μετανάστριες οδηγούνται μαζικά στην πορνεία. Το Κυπριακό κράτος (μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης τώρα), σε συνεργασία με τις Βρεττανικές Βάσεις, έχει αναλάβει σημαντικό ρόλο στην απώθηση των μεταναστών /προσφύγων, με σκοπό τη θωράκιση των συνόρων του Ευρωπαϊκού «Φρουρίου».

Παράλληλα, η πολιτική που εφαρμόζεται, δηλαδή οι πολύπλοκες γραφειοκρατικές διαδικασίες νομιμοποίησης, οι άκρως ανεπαρκείς κατώτατοι μισθοί που ορίζει ο νόμος, η λασπολογία των ΜΜΕ περί εγκληματικότητας, οι εξευτελισμοί, οι κακοποιήσεις από την αστυνομία, οι επιχειρήσεις «σκούπα», οι φυλακίσεις και οι απελάσεις, εξασφαλίζουν τον εξοστρακισμό όσων περισσεύουν από την παραγωγή, διατηρώντας ένα καθεστώς διαρκούς τρομοκράτησης για την πειθάρχηση και υποταγή των υπολοίπων. Ακόμα, οι πιο πάνω μεθοδεύσεις προωθούν την ξενοφοβία, με σκοπό την απόσπαση της συναίνεσης και της συνεργασίας των ντόπιων.

Εμείς δεν διαχωρίζουμε τους ανθρώπους σε νόμιμους και παράνομους και στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε μετανάστη. Θεωρούμε αναγκαίο να δημιουργηθεί ένα οργανωμένο κίνημα αλληλεγγύης, που να αντιστέκεται στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση των μεταναστών.

Πρωτοβουλία
Ενάντια
στην
Κρατική
Καταστολή

13/11/2004

ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΕΧΤΟΥΜΕ ΑΛΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Το βράδυ του προηγούμενου Σαββάτου σ' ολόκληρη τη χώρα εξαπλώθηκε ένα κύμα ρατσιστικής βίας εναντίον των Αλβανών μεταναστών. Αφορμή, αλλά όχι και αιτία υπήρξε η νίκη της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου της Αλβανίας επί της αντίστοιχης ελληνικής. Παρά τη γενικευμένη προσπάθεια συγκάλυψης από τα ΜΜΕ, η εθνικιστική υστερία δημιούργησε ένα διάχυτο άρωμα διωγμού. Τα ελληνικά κύτταρα, εντός των οποίων είναι γραμμένη η νίκη, δεν άντεξαν την ταπείνωση από τους Αλβανούς φτωχοδιαβόλους και έβγαλαν τα μαχαίρια. Δεν πέρασαν ούτε δυο βδομάδες από τη «γιορτή της φιλίας των λαών» και οι σαπουνόφουσκες για «εκεχειρία» πήγαν στο αγύριστο. Ο Αλβανός εργάτης Γράμο Παλούσι έπεσε νεκρός από τις μαχαιριές του Παναγιώτη Κλαδή στη Ζάκυνθο. Σε ολόκληρη την επικράτεια σημειώθηκαν επεισόδια απροκάλυπτης ρατσιστικής βίας με μαχαιριές και λιντσαρίσματα, σε δρόμους πλατείες και καφενεία, με τη συμμετοχή της αστυνομίας που την ώρα εκείνη «προστάτευε τους Έλληνες φιλάθλους».

Δεν ήταν μόνο το ακροδεξιό σκυλολόι που πρωτοστάτησε στις εμετικές αυτές ομώτητες. Δεν ήταν, δυστυχώς μόνο οι νοσταλγοί του ναζισμού, που κατέβηκαν στους δρόμους για να χτυπήσουν τους «κωλοαλβανούς». Ήταν άνθρωποι καθημερινοί, έντιμοι νοικοκυραίοι, νέοι που «αγαπούν την Ελλάδα». Τα γεγονότα του Σαββάτου δεν ήρθαν απ' το πουθενά, τα μαχαίρια που βγήκαν ακονίζονται εδώ και πολλά χρόνια μέσα στην ελληνική κοινωνία.

- Ακονίζονται από τη ρατσιστική πολιτική του ίδιου του ελληνικού κράτους που καταδικάζει εκατομμύρια μετανάστες-τριες στην παρανομία, που τους στερεί τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα στη δουλειά, στην περίθαλψη, στην υγέια , στη δικαιοσύνη.

- Ακονίζονται από τον καθημερινό ρατσισμό και τη βία λογής λογής μπάτσων, συνοριοφυλάκων, ειδικών φρουρών κλπ, στα σύνορά, στους δρόμους, στα κρατητήρια. Η ζωή των μεταναστών-τριών απαξιώνεται μέσα από την ουσιαστική ατιμωρησία για τις δεκάδες δολοφονίες μεταναστών από τα όπλα των κρατικών ανθρωποκυνηγών.

- Ακονίζονται από την επίσημη ρατσιστική ρητορεία των ΜΜΕ που όλα αυτά τα χρόνια πλάθει το ψεύτικο προφίλ του «αλλοδαπού εγκληματία» και του μετανάστη που «κλέβει τις δουλειές των ελλήνων». Ακονίζονται από την εθνικιστική ντόπα γύρω απ' την Ελλάδα και την εθνική υπερηφάνια που μας κατακλύζει, είτε πρόκειται για το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, είτε για το εθνικό μεγαλείο

των Ολυμπιακών αγώνων. Οι ανοησίες που πλημμύρισαν ολόκληρη την κοινωνία για την «ανωτερότητα του έθνους μας», το παραλήρημα για τον εθνικό ύμνο και τα «περήφανα γκολ», εκτός από γελοία αποδεικνύονται και επικίνδυνα. Σ' αυτό το γαιτανάκι του εθνικισμού συμετείχαν εντατικά τόσο τα αρμόδια χείλη της ελληνικής πολιτείας, όσο και οι κύκλοι της άκρας δεξιάς- που είδαν την βρωμερή τους προπαγάνδα να πιάνει τόπο-, από το ΛΑΟΣ μέχρι τη την τελευταία νεοναζιστικά συμμορία.

- Ακονίζονται όμως και από το μίσος όλων αυτών των συμπατριωτών μας που αρέσκονται στην ανωτερότητά που απέκτησαν με την έλευση των εκατομμυρίων φτωχών μεταναστών-τριών. Όλων αυτών που τα προηγούμενα χρόνια έγιναν οι ίδιοι αφεντικά. Είναι αυτοί που κερδίζουν από την μαύρη- δηλαδή πάμφθηνη- εργασία των μεταναστών-τριών στην ύπαιθρο και την πόλη.

Όμως ο ρατσισμός δεν θα εξαφανιστεί από μόνος του και όποιος παρακολουθεί απαθής την αγριότητα να μεγαλώνει γύρω του, στην πραγματικότητα γίνεται συνένοχος. Οφείλουμε ήδη από σήμερα να κινητοποιηθούμε ενάντια στο ρατσισμό και τον εθνικισμό. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες αποτελούν το πιο φτωχό και καταπιεσμένο κομμάτι των εργαζομένων της χώρας, που βιώνουν με τη μεγαλύτερη σκληρότητα τις δυσκολίες της ζωής του εργαζόμενου. Η αλληλεγγύη και οι από κοινού αγώνες για βελτίωση των συνθηκών της δουλειάς και της ζωής για έλληνες και μετανάστες μπορούν να εξαλείψουν τον ρατσισμό και να στείλουν τα φασιστοειδή πίσω στους υπονόμους. Καλούμε κάθε εργαζόμενο-η, νέο-α, κάθε δημοκρατικό πολίτη αυτής της χώρας να πάρει θέση και να δείξει έμπρακτα την αλληλεγγύη του.

Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών-τριών χωρίς όρους.

Ίδια δικαιώματά για έλληνες και μετανάστες.

Άμεση ένταξη των μεταναστών–τριών στα συνδικάτα.

Κοινός αγώνας ελλήνων και μεταναστών.

Στο δρόμο να τσακίσουμε το ρατσισμό. Είμαστε όλοι Αλβανοί.

ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ ΑΛΒΑΝΟΙ

NA FALNI

The globalisation of migration control

Franck Düvell

19.May.03 - *The IOM recommended the Turkish government "to prevent irregular migration and to fight trafficking".[2] Later a daily paper reported, "in Turkey, nine people are shot and five other injured at an attempt to illegally cross the border. 139 people from Afghanistan, Pakistan and Bangladesh had tried to cross the Iranian-Turkish border".[3]*

The tension between the right to free movement[4] and the nation states' claim to defend their borders and control access to their territory in the last consequence inherence a matter of life and death. What happened at the Iranian-Turkish border was no coincidence but reflects the discussion on the international stage. "Many members of the more prosperous economies are beginning to agree with Raspail's vision of a world of two 'camps', separated and unequal, in which the rich will have to fight and the poor will have to die if mass migration is not to overwhelm us", that is how the conservative French thinker and Figaro essayist has been appreciated by US-American policy advisors.[5] It prepares the ground for a 'militarisation of migration control',[6] and also signals the willingness of the international community to sacrifice life for the sake of defending the status quo of social injustice, inequality and exclusion. However, what here comes as an appeal to more irrational emotions of fear has some very rational backgrounds.

Freedom of movement versus economic migration management

Worldwide, migration has become a major topic; frequently, asylum or migration crises are generated and migrants scapegoated in countries as different as Germany and the UK, Australia and Malaysia, Lybia and Argentina, Nigeria, Kenia and most recently in Ivory Coast. It is acknowledged that globalisation corresponds with an increase in mobility and migration. Irregular migration in particular, though sometimes appreciated as cheap labour but generally a term used to defame the unwanted, is perceived

a number one threat to the world order and to nation states integrity.[7] The IOM and other sources estimates up to 33 million 'illegal immigrants' worldwide, four times the population of Sweden.[8] Frequently, warnings are issued that half the Moroccan youth or 50 million Russians wish to move north, respectively west; some simply equalise global population growth with future migration pressure.[9] Migration has also often been related to some kind of resistance[10], a 'revolution of expectations' (Jungfer), to 'the revolution of the barefoot' (Club of Rome) and to 'an action against poverty' (Galbraith). Any study in migration typically highlights the wishes, dreams, expectations and demands of immigrants. Therefore migration is also some kind of a 'social movement towards global social justice'.[11] Exclusively victimising migrants or simply downplaying does not help to understand the phenomenon and the deeper meaning of the antagonism; distinguishing between refuge, internal or border crossing migration and mobility does not help either. Sivanandan is right arguing that the situation of refugees, displaced persons, guestworkers or those internally moving from poor villages to a shining metropolis are related to the same socio-political-economical context, they are in one way or another uprooted by the same politics and its many facets: globalisation.[12] In fact, 'the world is on the move'[13] and the full extend is rather somewhere near half a billion to one billion people worldwide.[14] Beyond that, an Italian leaflet for the protest against the G8 summit, arguing that migration is the new ghost haunting the world, expresses some truth as well.[15] Indeed, at the core of migration lies the social question, it represents part of a globally mobile world proletariat. In response, national governments and international organisations agree that migration needs to be regulated and 'orderly managed' (IOM). It is often international conferences, such as 'Managing Migration in the 21. Century' (Hamburg 1998) or the 'International Symposium on Migration: Towards Regional Cooperation on Irregular Migration' (Bangkok 1999) that identify and analyse perceived problems and prepare the ground for what has been to come. Meanwhile, there are rarely international agreements, stability pacts, bilateral action plans or contracts that do not also refer to migration and the necessity to jointly contain it. And since neoliberalism, and along with it utilitarian principles, are accepted as the dominant ideology within the

industrialised world it is no surprise that both now also inform migration policy.

Migration control has never been aimed at 'zero migration', although for a short period of time between 1973 and 2000 that could have been assumed. Instead, migration has often been analysed as vital to economic growth such as for the US-American history and the Mexican-US maquiladora industry, the German Ruhr region, during the post-war boom, the Gulf States industrialisation, the economic success of global cities or the South Asian growth triangle.[16] Migration policy is closely related to population policy, labour market policy, but also foreign policy and wars. It has many facets such as containing the movement of the poor to the centres of wealth, or in opposite the recruitment of migrant labour to accumulation centres, it can be the expulsion of 'surplus people' from their soil or the blocking of escape moves from war or ecological disaster. Migration has been analysed as a potential of being a precondition to economic growth as well as a threat to capitalism and accumulation; therefore recruitment and containment are so closely related. History is not at least about a continuous wrestling over access to territories and resources.[17]

In 1999, the European Union and its member states at their summit in Tampere decided to modernise their immigration policy along three lines, (a) containing asylum migration, (b) fighting irregular migration, and (c) opening up new migration channels to migrant workers. Its 2002 summit in Seville confirmed another point, (d) the extension of European migration policy onto any other country of origin or transit. Suggesting an integrated approach, the EU aims to respond to combine solutions for internal problems such as 'ageing societies, a lack of certain professionals, and a lack of internal labour market mobility, a slow-down of economy, with attempting to get its hands on what is perceived migration pressure, the business of trafficking, and the positive elements in immigration.[18] Since the Tampere summit, Germany, Italy, Spain and the UK did begin modernising their immigration policy by introducing Green Cards, increasing quotas for foreign workers, signing contracts over guest workers or allowing the number of work permits

to rise. Economic migration, until recently a term to discredit asylum seekers, rapidly got a positive connotation. However, these governments did not only selectively opened up its borders to some kind of migration but also strengthened a major rational for exclusion: economic considerations.

To that extend to which market laws become a dominant motive in migration politics those people are rejected for whom there is no demand on the labour market. Schemes such as the point system of the US or German Green Card to assess the 'human capital of an applicant or the Daily Telegraph's call for a 'quality control' of future immigrants clearly make this point.[19] The 'unwanted' and the 'surplus people' will and already do suffer from the whole brutality of economic laws. In continuity of notoriously racist patterns it is the populations of the Black, Asian or Slavic world that are perceived a threat to world order, the fabric of social hierarchies and economics. For many of them there is no place in the world of investments and profits. Stuck in poor, exploited or robbed parts of the world, for them it can become a matter of life and death as the worldwide 2.1 billion poor or those 800.000 suffering from starvation shows.[20]

Modernising the European migration regime

The European migration regime is comparably most advanced. From its starting point in 1985, the extension of the Trevi group's responsibility towards migration issues, the Schengen agreement, the Dublin convention, the 'harmonisation' of asylum politics, and in 1999 the Amsterdam Treaty creating a 'single area of freedom and security' represent the cornerstones of a supranational approach to migration. A whole range of agencies with shiny names such as the Ad Hoc Group Migration, the High Level Working Group on Migration, the Strategic Committee on Migration, clearing centres on asylum and on border crossing (CIREA, CIREFI), or the Working Community Police Cooperation with Middle and East European Countries, many of them rather secret and not accountable to democratic control have been set up. All of them are concerned with asylum, migration, 'illegal immigrants', 'trafficking' and border crossing.[21] From the core of the Schengen states, pacemakers such as France, Germany and the Netherlands,

and more recently the UK and Spain, have always pushed for a more pro-active, preventive and outreaching approach. First, the 1990 were characterised by creating a cordon sanitaire towards its Eastern European neighbours, meanwhile as they become European Union member states the implementation of the Schengen aqui has been made a precondition.[22] Second, the EU has been keen to reach bilateral agreements with all its other neighbouring states mainly those bordering the Mediterranean sea, for example with the Barcelona Declaration; and also those who are now outside the EU's new external borders such as Yugoslavia, Moldavia and the Ukraine, for example the Balkan Steering Group Migration. Third, it aspires common understanding with the Americas through the EU-US action plan or an Interregional Frame agreement between the EU and Mercosur (an acronym for South America) And finally, the EU targets any other regions or countries of origin and transit. The 'ASEM Ministerial Conference on Cooperation for the Management of Migratory Flows between Europe and Asia' in April 2002 illustrates the commitment to integrate 10 major Asian governments into European Union migration policy concepts.[23] A concrete tool in tackling migration is the European Action plans on Albania, Morocco, Iraq, Sri Lanka, Somalia and Afghanistan. Their titles are misleading as they do include any other relevant neighbouring or transit country. The Action Plan Iraq for example puts a crucial focus on Turkey and in that on migration from Pakistan and Bangladesh though these countries.[24] Albania too has been identified as the major transit route now replacing migration though the East. Another tool, is to deploy European police and immigration officers and policy advisors at foreign airports and border guard headquarters, such as in Moscow, Bangkok and Sarajevo. But it is the EU major development policy document, the Cotonou Convention, successor of the Lome Convention that targets all African, Caribbean and Pacific states (ACP). Drafted in 2000, the EU summit in Seville agreed in adding a paragraph on migration control and readmission of migrants in to bilateral agreement with an ACP state over development policy, technical cooperation or trade.[25] And similar, the ASEM-EU agreement makes clear that migration control is an 'important element' and precondition for good bilateral relations. If that fails the EU has agreed to establish a final defence line by integrating the military alliance

WEU into its structure, setting up a paramilitary force of 5.000 officers, that shall be deployed for example to contain 'massive population movements'.[26] When it comes to immigration, the EU reflects a very aggressive approach, which does not hesitate to interfere with domestic affairs of other states, even using some blackmailing over development aid or threats of military intervention. The EU tries to force compliance with its migration policy that spreads like shockwaves onto wide parts of the world. However, beyond any such development lies another level of transnational cooperation and planning.

Transnational migration control agencies

'Strategies for an international migration regime' and global migration management, are key words in present international politics.[27] What is known from the regulation of finance and goods, in particular the role of IMF or WTO will serve as a blueprint to global migration politics too. In fact, a General Agreement on the Movement of People, equally to those on Transport and Trade (GATT) has already been proposed.[28] It has been frequently acknowledged that the old system of migration control has failed and also that the politics of globalisation requires a new concept.[29] Nation states are crumbling, global traffic increases constantly, borders have become porous and relying on control of external borders does not work anymore, in a flexible world inflexible systems of control such as a nation state's border have become increasingly inadequate. Therefore, the move is towards a comprehensive regime that covers the whole process of migration from the countries of origin, along the pathways and through any country of transit to its final destination. Any such approach lies well beyond the scope of the nation states, which instead have identified the need for supranational and transnational organisations. These are the Intergovernmental Consultations on Asylum, Refugees and Migration Policies (IGC), the International Organisation for Migration (IOM), to some extend the International Labour Organisation (ILO) and some think tanks and regular conferences. The IGC has been set up in 1985 when the previous Intergovernmental Committee on Migration has become the IOM. The IGC is a small elitist,

'informal [and indeed very secret] forum' of only 16 members 'for the exchange of information and the planning of innovative solutions and strategies'. The IGC is possibly the central think tank in migration control politics, it must be suspected that key strategies and combat cries such as 'human trafficking', and even 'illegal migration' as such has been agreed at their meeting to become internationally accepted concepts. Its organisational basis is the International Centre for Migration Policy Development (ICMPD) in Vienna, which also hosts the secretariat for the Budapest Process, synonym for the extension of the European migration policy eastwards.[30] The main agency however is the IOM.[31] It has been set up in 1951 as the Intergovernmental Committee for European Migration. That should already trouble any reader about its intentions as its predecessor in name, an Intergovernmental Committee, founded in 1938 as a result of the Evian conference so disastrously failed to rescue European Jewish refugees from what was to come.[32] However, the IOM, although based next to the UN in Geneva, is not part of that structure. Quite the opposite, it was meant as a counter agency to the UNHCR, set up the year before. In contrast to the UNHCR, which is based on humanitarian principles the IOM has been based on economic considerations. It also functioned as another instrument of the Truman doctrine during the cold war period,[33] in that it still reflects the trilateral approach of claiming to represent governments, economy and migrants alike. In fact, migrants do not have a voice, are not represented, and where NGO's are involved they are rather patronised than having an influence.[34] But in 1980, the European in its named was dropped to acknowledge its increasing involvement in Third World matters, and with the collapse of the Eastern bloc the ICM has been finally transformed and renamed to IOM. They have about 100 member states, whose fees fund the organisation and its operations, its resolution and mission statement makes it a membership organisation. However, they claim a right to receive public and private funds, to institute legal proceedings and immunity for their staff. These 'privileges and immunities' guarantee a unique status and makes it a very influencial and powerful agency.[35] The IOM claims to be 'the leading international organisation for migration' and is on the road to the emerging global governance. Over the last couple of years, it has become a very

complex transnational agency that not only deals with migration policy design and implementation, the movement and often return of people, but also with the disarmament of guerrillas in Kosovo, Congo and Angola; the formation of a civil administration in Kosovo; the medical screening of emigrants for example accepted for settlement in the USA and Canada; or running the compensation scheme to non-Jewish victims of the Nazi slave workers. By recent pilot projects between Finland and the Philippines and between Spain and Equador, the IOM now also becomes involved in the recruitment of labour and seems to take over this aspect from the ILO. But the main focus remains with migration management, the IOM prides itself to have been interfered with the lives of 11 million people since its first year. In 2000 alone it moved 450.000 people to and fro. Its main destinations read like a list of war torn regions: Kosovo, Northern Iraq, or Sierra Leone. Just before the war, even Afghanistan was listed as a major destination for movements. Indeed, the focus is on return of migrants, often unwanted where they are. For example, 75.000 refused asylum seekers have been flown out of Germany in 2000, but what is disguised as voluntary return can be revealed as a 'cold removal'.[36] For the role, the IOM plaid in the expelling of the Roma people from Western Europe they are accused by the Roma National Congress of being 'the enemy of the Roma people'.[37] And for the irresponsible way, IOM runs, and delays the compensation instalments to Roma victims from the Nazis, the RNC took the IOM to the European Court for Human Rights in Strasbourg.
Within only two years, the IOM has doubled its number of representatives from 40 to now over 100. Meanwhile, the whole world is separated into 19 migrationwise relevant regions, each headed by a regional headquarter, such as Brussels, Rome, Budapest, Helsinki or Bangkok. Its field offices by implementing the Migration Information Program are understood as posts of a global 'migration warning system', that feed back to countries of destination knowledge about migration movements, patterns, networks, and supporters.[38] The IOM exports the European model of migration control to other parts of the world, such as Western Africa, where the IOM 'and the Economic Community of West African States are to establish a Migration Statistics Unit ...that would improve understanding of migration issues and

help the establish effective migration programs and policies'.[39] The same has been going on in South America with the Puebla process and in South East Asia with the Manila process, each synonyms for regional migration regimes. The IOM usually starts off with some research, then a report will be published pointing to the problems identified, such as the seize of an illegal population.[40] These are often neighbouring citizens who live and work in a bordering country, where they are not necessarily perceived as a problem because of the historical and cultural links between countries, as for example the 50 year tradition of open borders between the then COMECON countries. Once the problem has been constructed, the IOM comes in and offers policy advise, support with the design and implementation of new politics, and finally training on new migration control technology such as red-light cameras. For example, in Ukraine, the IOM took border police officers to the Mexican-US border to demonstrate how an efficient control regime looks like.[41]

The IOM not only concentrates, accumulates and in return spreads the state of the art migration control policy and technology from and to any part of the globe (Capacity Building Programs), it also offers a comprehensive approach consisting of a combination of migration discouragement schemes (so called Information Seminars), the erection of border control posts (such as in the Ukraine), building and running detention camps (for example on Nauru), the subsequent removal of unwanted migrants (so-called voluntary return schemes in UK, Germany, Netherlands and many other countries) and the recruitment of wanted labour (such as from Equador to Spain). IGC and IOM both not only build on economic principles but also strongly reflect very racist ideas of nationality, home and belonging. Some critics argue that it is build on the assumption that 'people shall primarily live where their home is, where there people is and where there soil is'.[42]

The myth of a borderless world

European history tough that economic integration, and mobility and migration can lead to some convergence of wages.[43] Some scholars therefore expect globalisation to lead to nation states and borders fading

away resulting in the miraculous appearance of a borderless world.[44] Others assume that the neoliberal politics of deregulation will finally influence migration and allow unregulated flows of people.[45] And neoclassical economic theory try to make us believe that globalisation plus migration will cease inequality and leads to more distributive justice.[46] However, that is far from being realistic. Instead, neoliberal think tanks such as the OECD or the Multilateral Commission insist in the parallel politics of deregulating finance and trade whilst keeping strong systems to regularise the movement of people and labour.[47] That coincides with a tendency to create new states, processes of devolution such as in the UK and Italy, the European concept to introduce Euro-regions replacing nation states, and with new pioneering schemes to police, and if necessary restrict, the movement of hooligans, criminals, asylum seekers and globalisation protesters. These apparent discrepancies need to be explained. Imperialism is based on the exploitation of wage and reproduction differentials between regions and countries, races and gender, and legal and social groups.[48] It has a strategic interest in keeping social or geographical divisions by genderising, racialising or territorialising the humanity. Imagined, socially constructed or physical borders are essential to the world economic order. Migration politics aims to keep the system of borders and territories whilst in the same time exploits the wage and reproduction cost differential between countries. The political economy of the wage ratio between Singapore and Indonesia (1: 289), Mexico and the US (1:50), or Germany and Poland (1:10) are well documented.[49] The enforcement of borders, the control over migration movements and mobility in general, the introduction of new borders (as on the Balkan or the former Soviet Union) or even movement control technology such as CCTV and biometric scanning are aspects of the same concept. There is already a 'hierarchy of mobility'[50] as global elites are allowed to move freely, whilst workers' movements are heavily regulated, but those not having the funds to subside themselves (such as tourists) or not primarily economically active, even more so in case they could become a financial burden to public funds (such as refugees) are prevented from moving at all. The unequal treatment of the highly skilled, asylum seekers,

illegal immigrants and displaced people clearly shows the economic rational behind the neoliberalism twin-strategy of deregulation and regulation.

Conclusion: Global migration management is no contribution to global social justice

The 18th and 19th century pattern of final immigration to otherwise unpopulated continents or where it was accepted to simply terminate the indigenous people has long gone. Post second-world-war concepts of guest or migrants workers who have been anticipated to return once the economic boom was over failed and forced countries such as France, the UK or Germany to accept its role as multi-ethnic societies. However, the new German immigration law in its introduction did make clear that this mistake should not be repeated.[51] IOM and EU now accept global migration as matter of fact but insist in its 'orderly management'. Recent schemes in Germany, the UK, Italy or Spain reveal a preference of just-in-time migration that respond to short term economic demands over long-term settlement. Current trends in immigration management rather reflect a hire-and-fire policy, the result will be the flexibilisation of populations rather than an immigration policy. This trend also awakes some reminiscences of strategies known from Keynesianism, namely those elements, which aimed to domesticate and thereby control social conflict by integrating the working class and its demand for better wages and living standards into capitalist growth. Such a strategy, adapted to migration policy aims to distinguish between the productive and the unproductive elements of migration movements and turn the former into a driving force of economic growth. Beyond the globally mobile elites and temporary needed migrant workers international agencies and national governments rather tend to combine the concept of ethnically homogenous nation states, such as Timor, Kosovo, Kazachstan, Ukraine, Kenia etc. with temporary migration between these entities.

The aggressivity by which the EU, the US and the transnational agencies dominated by them enforce their concepts of immigration control reveal an imperialist move towards simply gaining compliance and obedience of third

countries through political, economic, financial and even military force. Where it comes to a politics of immigration for example when the EU or the IMF think aloud about how to respond to a drop in populations and even indicate a need for possibly up to 75 million immigrants that reflects a rather different but equally major planning operation not only in Europe but the world as such.[52] Such a vision, as expressed by former French home minister Chevenement tops anything known from any war related displacement, resettlement or population exchange such as on the Indian subcontinent, or the previous German politics of attracting several million ethnic Germans from Russia to 'come back home'. In such a case migration policy turns into a major population policy process. To understanding migration and population politics one finally needs to take into account the lessons from Nazi politics on population within the European space in order to understand the concept of the value of a population, its health and productivity,[53] and thereby the link between genocide, starvation, displacement, population management, social question, problem solving strategies to migration, demographic issues and not at least the overall social productivity of capitalist societies.[54] There is a worrying equilibrium between those who are deported from Europe each year, about 350.000 plus an unknown number of those leaving 'voluntarily because of deterrent politics, and those who are recruited on some kind of a foreign labour scheme. In that light migration politics appears as a modus to run 'UK plc' or 'Deutschland AG'[55] and represents a strategy of social engineering to rationalise and to recompose its population, similar to a workforce. That because of its transnational nature is a new quality in migration control. And finally, to keep the unwanted out, and that is the majority of the world's population, a cruel global system of deportations and removals, UN-controlled 'safe havens', refugee and internment camps, Pacific prison islands like Nauru, and armed border guards has been established. These are characteristic 21. century symbols of inequality, injustice and the politics of exclusion. On the other hand calls to close down detention centres, stop deportations, no one is illegal, an amnesty for sans papiers, abolish all immigration controls, open borders, as a growing number of activists and

scholars alike argue[56] mark the only true way to global social justice and equality.

1 This article summarises some findings from Düvell, F. (ed) (2002): Die Globalisierung des Migrationsregimes. Materialien für einen Neuen Antiimperialismus 7. Berlin: Assoziation A
2 IOM (1995): Migration Information Programme - Transit Migration in Turkey
3 Tageszeitung, 11/5/2000
4 As for example defined in Rawls theory of justice as the second of 'primary social goods'. See Rawls, J. (1971): A theory of justice, Oxford: OUP
5 Kennedy, P., Connelly, M. (1994): Must it be the rest against the west?, in: Atlantic Monthly, 12/1994, p. 61 - 91. Kennedy, Yale Professor and military expert is a follower of Malthusianism and a prophet of the concept of a third world population explosion, see Kennedy, P. (1993): Preparing for the 21. century, London: Random House.
6 Zolberg, A. (2001): Global migrants - global refugees, New York: Berghahn
7 One version is to define it a 'non-military security threat', Pargeter, A. (2001) Italy and the Western Mediterranean, Working Paper 26/01, ESRC "One Europe or Several?" Programme. London: Centre for Defence Studies, King's College
8 See for e.g. International Organisation for Migration (IOM): Assisted Return Service, www.iom.int/new.htm, Siehe Sassen, S. (1996): Migranten, Siedler, Flüchtlinge, Frankfurt: Fischer, own calculation in Düvell, F. (2002): Die Globalisierung der Migrationskontrolle, in Düvell 2002, p. 45 - 168
9 Stalker, P. (2000): Workers without frontiers, London: Rienner
10 Macdonald, J.S. (1993): Agricultural organisation, migration, and labour militancy in rural Italy, in: Economic History Review, No. 16, p. 61 - 75
11 Jordan, B., Düvell, F. (2003): Migration - Boundaries of Social Justice, Cambridge: Polity. However, a study about the subjectivity of migration still needs to be done
12 Sivanandan, A. (2000): Refugees from globalisation, in: CARF, no. 57
13 Baumann, S. (2000): Globalisation - the human consequences, Cambridge: Polity
14 Düvell 2002, taking into consideration agricultural-urban migration, border crossing migration, forced migration, the growth of global cities, and the enormous internal migration in China.
15 YaBasta 2001): Breaking the walls of fortress Europe, Italy
16 Kindleberger, C.P (1967): Europe's post war growth - the role of labour supply, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, Sassen, S. (1991): Global Cities, Princeton and others
17 Shrestha, N.R. (1987): International policies and migration behaviour: a selective review, in: World Development, Vol. 15, No. 3, p. 329 - 345
18 European Commission (2001). On a Community Immigration Policy - Communication from the Commission to the Council and the European Parliament, Mr. Vitorino, Mrs Diamantopoulou", COM 11
19 Daily Telegraph, 4/9/2000
20 www.un.org, www.fao.org, www.worldhunger.org
21 Statewatch Bulletin, several issues
22 Research Society Refuge and Migration (FFM), several publications, for e.g. Ukraine - Vor den Toren der Festung Europas, Berlin: Schwarze Risse
23 See http://europe.eu.int/comm/external_relations/asem/min_other_meeting/mig.htm
24 Commission Staff Working Paper, (16.03.1998): EU action plan on influx of migrants from Iraq and the neighbouring region, SEC(1998) 466, Brussels
25 http://europa.eu.int/comm/development/cotonou/agreement_de.htm
26 For e.g. WEU Ministerial Council: Luxembourg Declaration, Luxembourg, 23.11.99 plus several other documents
27 For e.g. Hollifield, J. F.(1998): Migration, Trade, and the Nation-State: The Myth of Globalization, in: Paper prepared for a conference on "Managing Migration in the 21st Century", Hamburg, June 21-23, 1998
28 Straubhaar, T. (2000): Why Do We Need a General Agreement on Movements of People (GAMP)? HWWA DISCUSSION PAPER 094 Hamburgisches Welt-Wirtschafts-Archiv (HWWA); see also Ghosh, B. (2000): Managing migration - time for a new international regime, Oxford: OUP

29 Bhagwati, J. (1998): A stream of windows, unsettling reflections and trade, immigration and democracy, Cambridge, Mass.: MIT; Sassen, S. 2000): Immigration im Zeichen der Globalisierung - Ein neues Feld politischer Inhalte, in: Vorgänge, No. 2, p. 3 - 13; Harris, N. (2002): Thinking the unthinkable - the immigration myth exposed, London: Tauris
30 www.igc.ch, www.icmpd.org
31 For detailed information see www.iom.int; for further critique see www.noborder.org/IOM
32 It has to be remembered that at that conference all participating 32 governments ensured that they were unable to take Jewish refugees from Germany and Austria. Australia in particular argued openly anti-Semitic. With no escape possible the basis for the 'final solution' was laid, see Heim, S. (1993): "Deutschland muß ihnen ein Land ohne Zukunft sein - Die Zwangsemigration der Juden 1933 bis 1938, in: Beiträge zur nationalsozialistischen Gesundheits- und Sozialpolitik Nr. 11, Arbeitsmigration und Flucht, Berlin, p. 48 - 81
33 Resolution to establish a Provisional Intergovernmental Committee for the Movement of Migrants from Europe (1951): Annex; Feldblum, M. (1999): Passage-Making and Service Creation in International Migration, Pasadena: California Institute of Technology; The UNHCR at 50: State Pressures and Institutional Autonomy
34 For example, during a conference on trafficking in Brussels in September 2002, out of 1000 participants, those representing women and prostitutes' organisations virtually had no say and complained about their role as a passive audience they were reduced to.
35 Constitution of the IOM
36 See many reports and documents on www.iom.int, such as the bulletins, the annual reports etc
37 Kawczynski, R./RNC (2001): Compensation German Fund and IOM, Hamburg 8.5.2001, in: www.romnews.com/a/32-01.html
38 IOM (1995): Migration Information Program - irregular migration in Central Europe: the case of Afghan asylum seekers in Hungaria
39 UN/Integrated Regional Information Network (IRIN), 30/9/2002
40 for e.g. IOM (1999): Migration in the CIS: 1997 - 1998
41 Steve Cook, IOM representative in an interview, transcript from video documentation for Ukrainian TV
42 www.no-racism.net, Festung Europa in der Offensive - Staatliche Flüchtlingsabwehr
43 O'Rourke, Kevin H., and Jeffrey G. Williamson (1995): "Around the European Periphery 1870-1913: Globalization, Schooling and Growth", NBER Working Paper 5392, Cambridge, MA: National Bureau of Economic Research
44 Kenichi, O. (1999): The borderless world: power and strategy in the interlinked economy, New York: Harper Business
45 Harris 2002, op.cit.
46 As Stalker (2000) is to disprove.
47 OECD (1998): Open markets: The benefits of trade and investment liberalisation, Paris; Trilateral Commission (1993): International migration challenges in a new era. Triangle paper 44, New York
48 See for example Meillasoux, C. (1975): Femmes, greniers et capitaux, Paris: Librairie Francoise Maspero
49 Azzelini, D., Kanzleiter, B. (1999): Nach Norden, Berlin: Schwarze Risse
50 Bauman 1998, op. cit.
51 The new German Immigration bill: restrictive and repressive, in: Statewatch, Vol. 11, No. 5 2001
52 Guardian, 28.7.2000, Europe 'should accept' 75 m new migrants
53 The continuity has been analysed by Agamben, G. (1995): Homo Sacer. Il potere sovrano e la nuda vita, Torino: Giulio Einaudi
54 See Beiträge zur nationalsozialistischen Gesundheits- und Sozialpolitik Nr. 10 (1992): Modelle für ein deutsches Europa - Ökonomie und Herrschaft im Großwirtschaftsraum, Berlin
55 A Work Permits (UK) staff in an interview; Die Zeit,
56 To name just a few these are organisations such as No Border, No One is illegal, GISTI, ILPA or authors such as Rawls, Caren, Gibney, Coles, Hayter, Bauder, Harris, Jordan and Düvell etc.

when you are in the minority yours will be a test of courage.

Many years ago when I was growing up my mother said to me: My son, when you are in the majority, yours is the test of tolerance-but beware, when you are in the minority yours will be a test of courage. It's only when I had given up on growing any further that the true implications of that wisdom came to my realisation.

I came to this country a few years ago still a teenager. My true testimony to you brothers and sisters is that I never set out to deceive, steal from the economy and I certainly never attempted to exploit the hospitality presented to me, never. Yet, like any other asylum seeker, I have found that to be the stigma attached to me. It is painful that I have become the subject of politicians' competition on who can hit me harder, who can teach me the most unforgettable lesson.

My friends this time two years ago I was in prison having committed no crime, just being an asylum seeker. I had spent a day in a police cell in Salford following an early morning raid by the police and immigration squad at my house. During the five days I was locked up at Manchester Airport I found that they were to take me to a place where they took people like me: Illegal Immigrants.

It was all gloomy as I was shackled under guard into a Wackenhutt security van heading to Harmondsworth detention centre just outside Heathrow. I was merely on transit there as the next day I was put into another security van to HMP Haslar. There I was greeted with tall walls, big gates and forceful prison guards. They ordered me to strip naked and did a complete body search on me. Then they gave me a prison toothbrush, a prison wash kit, prison boots and prison uniforms. They took photos of me, gave me a prison identity card and that was the way it was going to be - that was the place where they locked up people like me, as I was told two days earlier.

I believe the thinking of the authorities in detaining us asylum seekers is that:
- we become isolated from those who support us
- become hopeless
- assassinate our personalities
- teach us a lesson in a way that the fear of being detained acts as a deterrent to others in need of protection through the asylum system. The fact that I felt so humiliated during my detention and even after is not just a consequence but the primary aim of the policy.

Detention was for me the lowest point of my life. Those were the most difficult days of my life. The hardest thing about that existence is the repetitive cycle:

I woke up every morning behind the same bars, surrounded by the same tall walls that greeted me on my arrival there, ate the same food, and ended being locked up at the same time by the same indifferent prison guards. Everyday my stomach used to churn as fellow detainees were being removed and sent

back, in most cases at a very short or no notice at all.

During my time in Haslar I witnessed a lot of fellow asylum seekers going clinically insane. In a confinement like that I can assure you that, like many other fellow asylum seekers, I found it easier to contemplate suicide than not to. And I did contemplate suicide, and I think I probably would have gone ahead with it if I hadn't lost my sister two months earlier. A few others went ahead with attempting it.

The day I arrived at Harmondsworth I was told that a detainee had committed suicide and was found hanging from the roof the day before. In Haslar an Egyptian asylum seeker attempted to take his own life after his asylum case was rejected. In both of these cases, and a lot others there was no inquiry, the detainees who had injured themselves were simply taken away with fellow detainees told nothing about their wellbeing or whereabouts.

Any sort of uprising against the system would be punished by sending the people responsible to harsher mainstream prisons.

I am trying to explain things that happened to me or around me in my detention days - but these are tales of two years ago experienced by one asylum seeker.

It is shocking that the approach of the government towards us asylum seekers has become more heavy-handed. The latest government White Paper on asylum and Immigration contains detention as the central policy. There will be more and more asylum seekers condemned into detention centres. There has also been an introduction of reporting centres run by the Enforcement Officers with security provided by likes of the notorious Wackenhutt, for example Dallas Court in Salford Quays where asylum seekers within 25 mile radius of Salford are required to report to at a specific time and date. I have no doubt that centres like these have been created as a facility for imminent detention and removal of asylum seekers. I am aware that there are plans to build a new such site at Great Dunmow near Stansted Airport with a holding capacity of 500 detainees.

I am also informed of the situation at Dungavel Asylum Prison in Scotland where one particular example highlights the monstrous attitude of the detention regime: A Roma family with 2 children under 5 years old - one child with badly deformed feet and the second is a double amputee. The parents have also been put in suicide watch. In the same prison a young man from Nigeria has been imprisoned, he is also on suicide watch and in isolation from other inmates.

Not so long ago disaster struck at Yarl's Wood. That was a tragic event but one that highlights the immoral dimension of detention as a policy. I want to particularly examine the reaction coming from those who hate us asylum seekers - a local MP, a Conservative, did his best to cause hysteria in the local community by telling residents to exercise caution as missing detainees were dangerous and capable of crime. The authorities ruled outright that the

missing detainees had escaped without any investigation carried and while there was still a possibility that some may have died in the fire. But that is the sort of outlook we have been presented with as asylum seekers - with the authorities obsessed with appeasing the right wing and racist brigade by viewing and treating us with contempt and suspicion.

When I was released from prison after two and a half months there I was required to report at a police station every Monday, Wednesday and Friday between 7 and 8 p.m. That was for a year. I am still reporting every Monday. In return for staying away from the cage I have so far made at least 200 visits to that shop - it looks like I still have a long way to go as they have no plans for internet shopping yet. Upon my release I was put on the voucher scheme receiving £28.00 a week in food vouchers with no cash at all. I was not allowed to work which I found rather ironical as I was allowed to work in prison - but there was a catch: I was cheap labour and they could pay me a maximum of £10 a week. Apart from the support I had from outside, the one thing that inspired me to get through the turmoil of those days in prison was the anger and hate I had towards the system around me. There was still a thing or two I could pick to rebel against-I refused to be cheap labour and so I never took employment in prison.

Friends and comrades I am very sure that if the authorities have their way they would lock up all asylum seekers in asylum prisons and detention centres. We have been called liars, scroungers, illegal immigrants etc. Severe consequences have followed as a result of those accusations. Some asylum seekers have survived the consequences, some have not - but a lot, like myself, continue to suffer through them. My mother's wisdom rings true- it is a test our courage.

My conscience is very clear, friends and comrades:

* The biggest scroungers this world has ever seen are the agents of colonialism and imperialism who were sent by the British Empire, they used force and deception to occupy and exploit our beautiful lands.

* Not I. Not my brother Bayo. Not my friend there-the illegal immigrants were those men and women sent to our lands by the British Empire who used trickery and assumed legitimacy to occupy and exploit our beautiful lands.

We asylum seekers cry for the imprisonment we are being subjected to. So friends and comrades I am inviting you to join us in, not necessarily crying with us, but helping us through our crying by opposing detention as a policy. I am inviting you to discuss ways in which we can oppose this hideous policy with a collective initiative.

The Global Migration Regime

The iom's role in the global migration regime

18.Aug.02 - The 'Ghostbusters' are haunting the world; they are in search for refugees, migrants and other new-time nomads. They carefully distinguish between useful professions, much needed cheap workers and 'surplus people'. Autonomous migration, irregular border crossing, 'sans papiers' and their support networks are declared public enemies. Numerous national and transnational paratroopers and migration agencies are set up to fight them. On the other hand, brain drain of medical staff, IT-experts, as well as manpower-drain of young men and women for construction sites, service work and the sex industry is favoured. For some 15 years a global migration regime is emerging and aims to introduce schemes of 'migration management': No laissez-faire, no autonomy but rational selection of the useful and the unwanted. That corresponds with the global management of finances and trade by GATT, WTO and IMF. Whilst those agencies promote the unlimited flow of goods and money, another set of agencies aim to manage, to control and restrict the free movement of people. These are namely the International Organisation for Migration (IOM), the Inter-Governmental Consultations on Migration (IGC), and the International Organisation for Labour. The most advanced system has been implemented by the European Union's agencies and task forces, such as the Ad Hoc Group Migration, the Strategic Committee on Migration, and the clearing centres on asylum and on migration. Even a draft for a General Agreement on the Movement of People (GAMP) is discussed in the public domain. Such instruments represent the technology of power and oppression against the free movement of people. It is high time to reveal their true inhuman nature, to bring to public their cruel economic ideologies, to criticise the underlying racism and to promote concerted actions in the name of equality and justice.